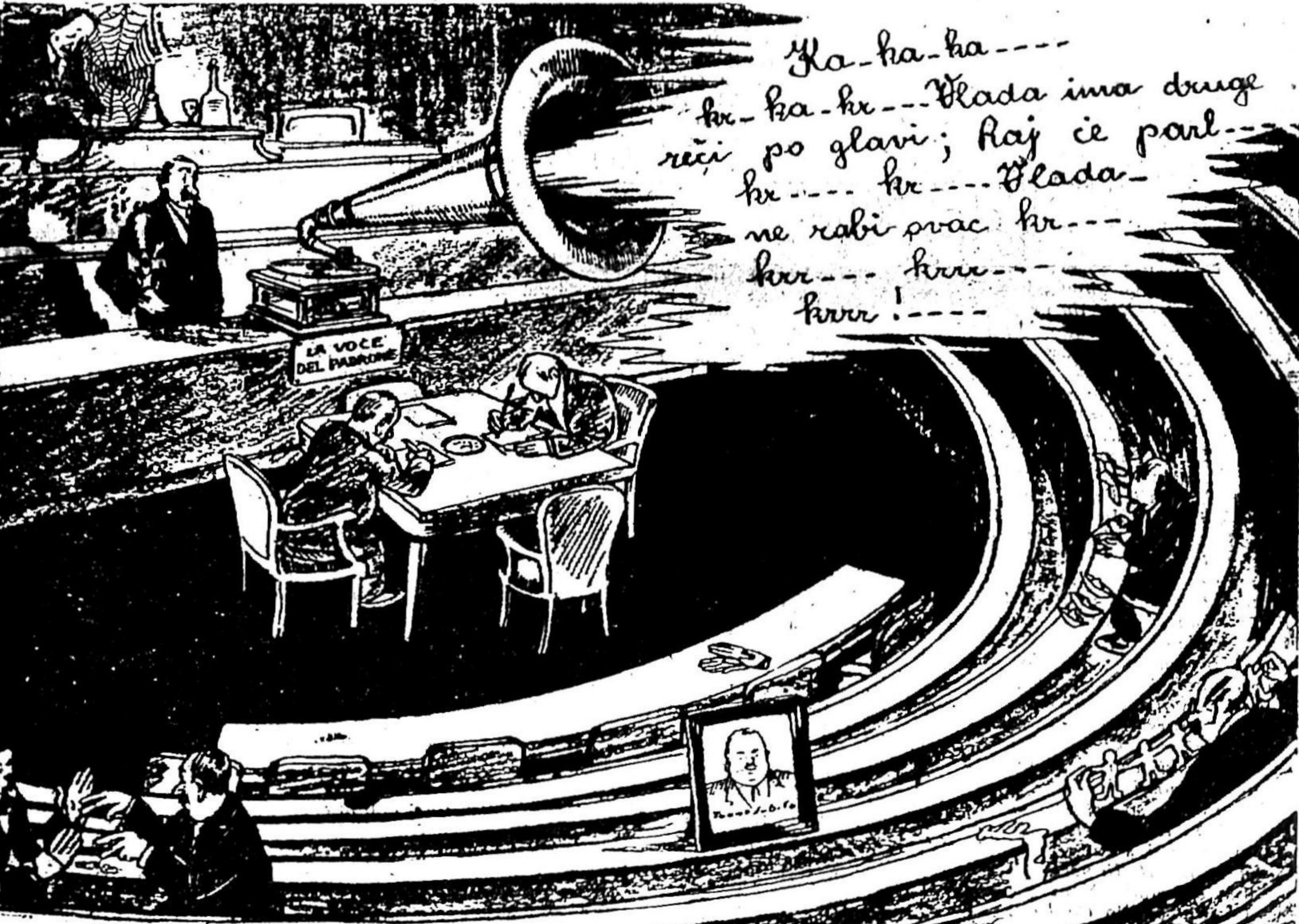

Maja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Pavetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik France Podborščak. — Cena oglasa: 1 milimeter visočine a širini enega stolpa L. — 30, za trgovske reklame, Bančna obvestila, pošlana, osmrtnice va- la, raznana itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 35 L. — Za inozemstvo 22,50 L.

Leto III. GORICA, dne 20. januarja 1924 31. 3.

Kakšen naj bo najnovejši parlament.

Vladati z zbornico stara je stvar, sitna, nerodna, stane denar.

Stari politiki so se branili, take novosti pač niso pustili.

Prišla je doba nova tedaj, zbornic nastalo je, da je kaj.

V sejah izraža volja ljudi se, tam se zahteva, tam govori se.

Narod pri delu soodločuje, prosi, zahteva, toži in hruje.

Ali vseh časov vlade so take, pameti nima nihče enake.

Ona si misli, tiho zabavlja, v zbornicah takih čas se zapravlja.

Mnogo koristnega bi se storilo, če bi v pisarnah se delo vršilo.

V zbornico denemo nov gramofon, on naj ubere vladni naš ton.

Temu naj ljudstvo zdaj ugovarja, svoje stališče ostro poudarja.

Spijo poslanci moj kvi kvartajo, berejo liste, se dobro imajo.

Vlada pa dela zdaj kar sama hoče, komur po volji ni, naj so izjoe.

Gorica, 20. januarja 23.

Čuk je od začudenja začu-
ka, ko je zadnjič pokukal po
svetu. Ne živimo v času Gali-
lejskih čudežev, ne judežev, a
se je vendar zgodilo to, da se
S. H. S. in Italija nista udarili,
ampak osleparili, »zglihali« sta
se in lepo »sprljaznili«. Mirov-
ni popir se je spremenil v šmir,
tako da ima Viljem Prvi Ze-
lezni Čukovega spomina ved-
no prav. Reška država pa je
lepo izginila, žalni plakati s
slededeo vsebino naznanjajo
to:

»S potrjim srcem naznanja-
mo, da je te dni, namazana z
vsem diplomatskimi žavbami,
po predolgi in trudopolni
mukah, bolehujoča na žalost-
nih posledicah sanžermanske
mirovne pogodbe, izdihnila
svojo stradajočo dušo in se
preselila v kraljestvo Muso-
lija Vellkega, uboga in nepo-
zabljena

samosvojna
reška
država.

Ker je bila že davno živa po-
kopana, se pogreb ne bo vr-
šil, tudi žalnih vencev se dru-
gih ne sprejema, razun onih iz
datelnov. Na grob se postavi
vi nagrobni spomenik iz limo-
nov.

Se priporoča v trajen spo-
min.

Žalujoči ostati.

Baje zasede v bodočih dneh
italijanski kralj Belgrad in ju-
goslovanski Rim, da bodo tuči
imperijalistični obeh držav zado-
voljni Italija pa prepusti dr-
žavi S. H. S. kos slovenskega
ozemlja. Eni trdijo, da prepu-
sti tudi Gorico s Čukom na
palci vred. Toda to vest mo-
ramo z vso odločnostjo zani-
kati. Gre namreč le za neko
korekturo na Nofranjskem,
kjer gre meja natančno med
neko hišo in kurnikom, tako
da je bila gospodinja v S. H. S.
kure pa v Italiji. To dejstvo je
skoro pripeljalo do mednarod-
nega konflikta. Kure, ki so
vredne komaj kakih 100 lir,
so napravile obilo stroškov,
diplomatskih poti in dijel (e-
den diplomatov se je radi tega
celo prehladil in umrl.) Konč-
no se ta korektura vendar le
izvrši v korist in mirni gospo-
darski razvoj cele Evrope.

Tudi porursko vprašanje bo
s tem olajšano, kot se je olaj-
šal francoski frank za lep del
svoje vrednosti.

Pravijo, da so pri tem »pri-
jateljstvu« tudi sklenili, da si
navajajo stroj, s katerim bodo
Slovencem v Italiji nečene piš-
ke v usta metali. Nam se že
tri dni sline cedijo. Če drugega
ne bo vsaj vonj po teh piščan-
cih bomo imeli in sline nam
ostanejo.

Drugače pa misli Mica Ko-
vačeva, ki se je hotela omožiti.
Bala je, dota je, Janeza je do-
bila, župnik je poročil, le žu-
pan je skomignil z rameni.
Bukve ima, papirje tudi, kolek
in pero, ali vraga, kako naj on
poroči, da bo veljavno? Ne-
kaj časa je mislil, skomignil je
z rameni in dejal, da naj poča-
kafa še en teden, da vse pre-
študira. Moj Bog, Mica je po-
gledala Janeza, nato v tla, ko

pa Janez ni zinil nobene več,
župan nobene več, je dejala:
»Ali se bova ta čas samo gle-
dala?« Kaj je rekel župan, te-
ga Čuk ne ve in nikoli izvedel
ne bo.

Da se nam dobro godi, kaže

to, da se prepiramo. Neki
kmetič je dejal, ko je bral na-
še liste in psovke v njih: »Ga-
spudje se že sami med saba
narbulš paznaje.«

Da bo to res, te misli je tudi

Čuk na palci.

Kje je prijateljica.

Gospodična Milka in Ana sta se lepega dne izprehajali
v božji naravi. Zatopljeni v svoj pogovor in v lepoto dneva
sta dospeli do hiše. Tu zapazi Milka v svoje veliko začude-
nje in grozo, da je Ana naenkrat izginila. Kje je? Ali se je
vgreznila v tla? Saj ni potresa kot na Japonskem. Se razboj-
nika Kolariča so dobili, pa bi Ano ne. Poiščite jo in jo Čuku
pošljite, zanjo in za L 2,60 knjigo Sveta Notburga dobite.

SOLNICA.

(Humoreska.)

Mladi novoporočeni parček
sedi prvokrat po poroki, to je
24 ur pozneje, na svojem sta-
novanju pri prvem obedu. U-
mevno je samo ob sebi, da sta
si neprestano mežikala, ljub-
kovala in eden drugemu naj-
slajše besede govorila. Tako
sta se ljubila, da ni mogoče o-
pisati, marveč samo občutiti.
Videti je bilo, da sta rojena
eden za drugega, da živata
zakonski mir, srečo in popol-
no zadovoljstvo. Kramljala sta
nežno kakor dva golobčka in
pitala z jedjo eden drugega.
Po črni kavi se je nevesta na-
slonila na njegovo ramo in
svetlo pogledala v njegove ra-
dostne oči.

»Kaj ne, Rudolf,« je dejala,
»tako bo najino življenje do
smrti v sreči in veselju.«

»Da, dragica moja, nad na-
ma ne more in ne sme biti no-
benega črnega oblaka.«

Pobožala ga je nato njegova
golobica in pri tem nehote
prevrnila posodo s soljo, ki je
bila na mizi. Malce se je na-
smehnila in pripomnila:

»Kako sem nerodna; sol sem
prevrnila.«

On: »Prava reč, dragica mo-
ja, nato niti pozornosti ne
dam.«

Ona: »O, pač ljubček, take
malenkostne nezdode pomen-
jajo večasih hudournik.«

On: »Faniča moja draga, kaj
neki misliš — niti ne govoriva
dalje — midva — ki sva kot
ena sama duša v dveh tele-
sih.«

Ona: »Ej, gotovo; Rudi moj,
dragi, saj tudi jaz ne verujem
v vraže, toda spominjam se le

mimogrede, da je moja mama
večkrat dejala, ako se solnik
prevrne, pomenja to prepir.
Saj ne mislim, da ta nastane
med nama. Niti od daleč ne,
Rudi.«

On: »Dragica moja, jaz
sploh ne verujem v take stvari
in mi je popolnoma vseeno.«

Ona: »Seve — seveda, Ru-
dolf, jaz sem mirna in tudi ti,
a če solnik pade ali se pre-
vrne...«

On: »Fani, tvoja mati se je
prav gotovo motila ali pa ša-
lila.«

Ona: »Ne, Rudolf, moja ma-
ti se ni nikdar šalila z ničem in
z nikomur.«

On: »Bodi vendar pametna
in ne govori mi več o tem.«

Ona: »Rudolf, mar me sma-
traš za neumno, ako pravim,
da veruje moja mama, ako se
solnik...«

On: »Za božjo voljo! Zdi se
mi, da je tega preveč. Pusti me
v miru, da pijem svojo kavo.«

Ona: »Saj tega ti nihče ne
brani, dragi mož, toda ako mi-
sliš, da je to preveč, ako solnik
prevrnem in da potem povem
mnenje svoje matere...«

On: »Že zopet tvoja mati,
kateri se je morda kedaj o tem
mešalo. Dovolj s tem!«

Ona: »Kaj? Moji mami, da
bi se mešalo? In to mi ti re-
češ — moj — moj mož? Ma-
ma moja je vedno dejala, da
ako se preobne solnik, prične
tako prepir.«

On: »Franciška, o taki ne-
umnosti mi neha govorniti —
sicer smatram vse to za go-
bezdanje.«

Ona: »A — a — neumnosti
in gobeždanje so to. Tedaj
moji materi ne veruješ. Ona
tedaj nič ne ve o soli in solni-
ku. Ti le molči, kar se solnika

tiče...«

On: »Nehaj, nehaj; tvoja
mati je bila gotovo copernica
s soljo.«

Ona: »Kaj praviš moji ma-
mi da je copernica; ne ne, to
ni bila in še enkrat ti pravim,
sram te boži, da tako govoriš
o solniku in moji materi.«

On: »Fr... r. r. anca! Mi —
ne trpin, da se meni reče tako
diktatorično, naj se sramajeta.
Ti se sramuj, ženišče, da take
bedarije in oslarije tu pri obe-
du prežvekuješ!«

Ona: »Kako... bedarije in
ti surovež meni to podtikuješ,
... pfuj!«

On: »Jako lepo od tebe,
kmetica spodrečana, da mi
taka imena daješ. Saj drugega
menda ni pričakovati od vola,
kakor komad kosti in mesa.«

Ona: »Že vem, že vem da
sem preneumna zato; ni treba,
da dalje gobeždaš... oh sol-
nik... solnik...«

On: »Molči že, za vraga o
tvojem solniku, soli in tvoji
stari. Do grla sem sit tvojega
brbljanja.«

Ona: »Barbar, neotesani, sit
si mel (se spusti v jok.) O saj
vem, da nisem zate, premirna
in prepotrpežljiva sem. Komaj
24 ur... oh ta solnik in ta su-
rovi barbar niti ne veruje, da
je sol...«

On: »Sakrabska klepetu-
lja, kmečka, sedaj boš menda
molčala. (Pograbil je krožnik
in ga ji zagnal v hrbet.)

Ona: (Zastoka, zgrabi ko-
zico in mu jo vrže v glavo.)
»Na satan, barbari, tu imaš.
Moja mama je vedno dejala,
da če se solnik...«

Dalje ni šla, kajti on je ušel
in se zatekel na okno in se
ozrl na ulico. Isto je storila tu-
di ona na drugem oknu. Od
obeh pa se je čul vsako toliko
časa kak globoki oh in ah, sol-
nik pa je še vedno ležal pre-
vrnjen na mizi.

Spika Matlov.

MODERNE HČERE.

V sobi sede stariši in pet-
najstletna hči. Mati in hči ne-
kaj šepetajo in se smejejo.

Nato reče hči:

»Oče, prosim te, pojdi malo
iz sobe.«

»Zakaj pa?« de oče.
»Z mamom imava govoriti o
nečem, ker ni za moške.«

—

Mlade deklice se morajo
vedno tako obnašati, kakor da
jih kdo gleda; ko jih pa nihče
ne gleda, se morajo obnašati
tako, kot da jih nihče ne gleda.

SOCASNO.

»Kako si mogel bratu voščiti,
k rojstvu prvega otroka, ko se
je jedva pred osmimi dnevi po-
ročil?«

»Predno pride pismo po naši
pošti do njega, bo to ravno
prav.«

NAIVNOST.

Kmet in kmetica peljeta v
dvokolnici zelje v mesto. Že-
na zagleda v daljavi ovinek,
ki se ji je zdel vsled perspek-
tive ozek. S skrbnim obrazom
dregne moža: »No Janez, ka-
ko bova pa tam peljala, ko je
cesta tako ozka.«

Blaženi razbojnik.

Soprog (na spreghodu): »Mara, veruj mi, da je človek, ki je zvezan s taščo in ženo, pomilovanja vreden, ker je nesrečnejši od razbojnika.«

Soproga: »Ti se norčuješ in me žališ ob enem.«

Soprog: »Nikakor ne! Vidiš, listi pripovedujejo, da so silovitega razbojnika Coleriga v Kino aretirali. Odslej ne bo nihče lazil za njim, kakor za menojo!«

Judek na naboru.

Izak Peferson je moral na vojaški nabor. Ko se je slekel in predstavil, je pričel na vso moč ihteti in tuliti navzočemu oficirju:

»Nič — nič man — kaka mankatni me — me — mene, sam — samo hud — hud — hudo jec — jec — jeclati jaz.«

Oficir se je nasmehnil in ga potolažil:

»To nič ne dé, mali čifutek, saj ma te ne rabimo za govorniki, marveč za tolči in ubijati.«

Izak je ihtel še hitreje in miko zatulil:

»Uf — uf jaz — jaz ubij — ubij — ubijati!«

Pa ka — ka — ka — katar biti a — n — na straži jaz in so — so — sofrašnik sko — ko — kočiti name, jaz ne kr — kr — kričati k — k — k — kto tam!«

Oficir ga pomiri rekoč, da je

dovolj, da zna kričati ter da beseda ne pride v poštev.

Izak pa je še hujše tulil in jokal, da so mu solze dolgi, zakrivljeni nosok močile. Slednjič opomni še to:

»Kos — kos — kospot uf — uf — uficir, pa če sof — sof — sofrašnik me — me — me — ne tolči a — a — li streljati, pa — pa — pa jas ne hit — hit — hitro ka — ka — kakor vi, pa pardon kričati.«

POLITIKA V HLEVU.

V hlevu na konjskem dirkališču je baron Pišmeuh vprašal nekega gospoda, ki je glasil svojega krasnega konja:

»Kako se imenuje Vaš žrebec?«

»Dal sem mu ime »Agrarec.«

»Gotovo radi plemenite pasme?«

»O ne! Pač pa zato ker grozno veliko požre in popije in potem še vedno vzdihuje.«

Kaj je čudež?

Mesec mrka, solnce mrka,
zvezde padajo z neba.
Jurčka včasih luna trka,
čudeža še to ne dá.

Slepec svira d'nar pobira,
slednji novce on pozná.
Zemlja vodo v se požira,
čudeža še to ne dá.

Micka Janka je pustila,
da obupal je na to.
Ona žganja se napila,
li naj mar to čudno bo!

Jožko lire si za svetek
vsodi v torek od možá,
a če vrne jih že v petek,
to je čudež, ki velja!

Spika.

VEČNI DRENİK.

»Zlomka, kako me to jezi,
da sem danes vnovič dežnik
pozabil, a se ne spominjam
kedaj in kje.«

»Kodaj ste se pa zavedeli,
da ga nimate, gospod profesor?«

»I, ko je ponehal dež in sem
ga hotel zapreti!«

POKLON.

Nedavno sem prisostvoval
na nekem koncertu mladega
pijanista v Trstu. Po dolgo-
trajnem ploskanju in »bravo«
kljucih, je stopil neki višji oficir
k pianistu ter ga prilično ta-
kole nagovoril:

»Priznavati moram, da sem
čul Kubelika (pijanist se je po-
klonil), čul sem celo na Dunaju
Rubinsteina (še globokejši
poklon), čul sem na svoje last-
ne ušesa najboljšega pianista
(najglobokejši poklon). — —
— potil se ni pa nihče tako,
kakor Vi.«

IRONIJA SLUČAJA.

Lastnik velike Dunajske to-
varne za električne dinamo in
motorje Siemens je bil nekoč
na pojedini pri bogati aristo-
kratični družini. Med jedjo se
obrne gospa in pravi:

»Ah, gospod Siemens, Vi ste
tako velik in slaven elektrik,
pritisnite na električni zvon-
ček.«

Ples v Zagonu.

1.
Vaak se rad z veseljem vkvarja,
rajši žalost zancmarja,
zdaj ko dolge so noči.
Tudi letos januarja,
amo imeli veselico
s plesom, vinom in potico.

2.
Torej šestega prosinca,
Treh je kraljev sveti dan,
pa smo se napili vinca,
da je prišlo do možgan.

3.
Se zabava je vsiela,
petje, ples in dirndaj,
priča hišica Polina:
zrla je veseli raj.

4.
Tu igrala imenitno
krasna godba dveh je vrst,
s harmoniko in violino,
kot da pričel bil bi v Trst.

5.
Bilo je deklet obilo,
in premalo tuč ne hlač,
je ubral najbolj mlo
svoje strune Francelj Krač.

6.
In preladke melodije,
užigajo res vsem srce,
vaak se zdaj po poslu vije,
kogar nesejo noge.

7.
Očem se hrbtov zov že kaže,
naznanja jutro mladi dan,
temno krilo zmiraj laže
noči umika se čez plan.

8.
Solnce svojo luč že dviga
in obseva mrzli kraj,
rajanja še konca ni ga,
dokler je mokroto kaj.

9.
Zdaj se jim obraz razjasni,
ko pogledajo v možniček,
ki je žalostno povedal,
kam je truda šel dobiček.

10.
Tisti, ki ni kaj prišel,
je popisal v Čuka del
nikdar se ne bodo kesal,
če je le doma sedel.

ZA MLADINO. NARODNA KNJIGARNA V GORICI via Carducci 7.

ima v edini zalogi nove lepe
knjige za deco s podobami in
verz

1. JANKO IN METKA
 2. MOJE ŽIVALI
 3. MLADI ROKODELCI
- Edina zaloga.

Kupujte edino v Narodni knjigarni!

LISTEK.

Konfuzelj v Benetkah.

Ponatis iz Gorice 1906.

III.

Ko je preteklo mesec dni dobi Konfuzeljvka listek od Karliča. V kratkem ji je naznanil, da naj le obdrži kolo, ali pa naj ga proda, ker on ga ne more več rešiti.

Konfuzeljvka je bila s tem zadovoljna; polna lepih nad na dobiček, spile še isti dan svaku na Vrsno pismo in mu naznani, da ima lepo, novo kolo na prodaj. Kupila da ga je na neki dražbi za sto in petdeset kron prav nalašč zanj, ker ve, da ga potrebuje.

Pride naj ponje čim prej ter prinese naj denar. Kesal se gotovo ne bo...

Toda kako se sirota zavzame in prestraši, ko ji svak odpiše, da si je kolo že priskrbel, da je prav zadovoljen z njim; vsled tega, da ne mara kupiti drugega. Ako bi bil on vedel za to poprej, bi že bilo, a sedaj je prepozno.

Konfuzeljvki je kar sapa pohajala, ko je pismo prečitala in zjokala se je samega razočaranja. Poskusila je prodati kolo drugim osebam, celo za samo kupno ceno, a nihče ga ni hotel kupiti. To so bile za Konfuzelja zlate, a tudi grenke ure, danes se je tresel, da bi koleasa ta ali oni ne kupil, jutri zopet smejal, ko je čul, da ga ne mara.

Kmalu se je pokazalo, da ne bo nikakor mogoče prodati koleasa v doglednem času.

Slednjič se še celo Konfuzelj oskoli ter navrne vodo popolnoma na svoj mlin.

Nekega dne izpije pri Skalarju kar tri vrčke piva in pol litra vina.

Zibaje se in rudeč kakor rak pride domov; žena je ravno pripravljala večerjo.

Jezno se je držal Konfuzelj in pihal.

»Nocoj ne bom jedel nič, permejmatičk, da ne«, zarobanti ter udari po mizi.

»Zakaj ne,« vpraša ga začudeno žena, ki ni bila vajena videti svojega moža tako pogumnega.

»Zato ne, ker me vse jezi in ljudje pravijo, da me pripravili še ob hlače

in zato, ker se delaš tako prebrisan in zvito, pa te lahko opehari vsaka šleva, kadar hoče. Si videla, kaj ti je bilo treba posojati Karliču denar; kaj ga ne poznáš? In pa še na tako kolo, da me je kar sram. Le prodaj ga, če ga moreš. Slo je sto svetlih kronic »parlafur.«

»Prava reč, četudi ga ne prodam zato ne pojdeva še beračit. Naj bo kolo pa doma«, zaihti Konfuzeljvka, ki jo je res peklo, da ne more prodati koleasa in da se ji ljudje radi tega posmehujejo. Ali navzlic temu je hotela ostati na vihu, zato pristavi: »Saj ga sploh niti prodati ne mislim. Veš kaj, imej ga ti, da ne porečeš, da ti človek ne privošči nobenega veselja. Kupila sem ga prav za prav tebi.«

Konfuzelj se namuzne. Nič več se ni branil večerje.

Od te ure je bil presrečen.

Kdo bi pa ne bil? Pomislite! Odlej se je smel pokazati s kolesom doma na dvorišču in zunaj na javni, državni cesti.

»Glej me, Lojzka, ali me vidiš?«

Glej, tako se mora človek vsesti na kolo, tako krmiti, da ne pade. Pa zvonec, oh, glej ga, glej, Lojzka, kako

on lepo zvončka; trin, trin, trin dela, kakor bi bil električen. Lesena klada se mora umakniti, kadar pozvonim.

Pa luč, ali si jo videla? Cakaj, da ti jo pokažem in prižgem. Kadar pojdeš v klet po vino, v tisto globoko in temno, ti jo posodim več, Lojzka! Tako je govoril Konfuzelj ženi poln veselja in zadovoljnosti in ji razlagal kolearske skrivnosti, a žena ga ni marala veliko poslušati, ker ji je bilo težko po kronah.

Konfuzelj pa je koleсарil in koleсарil, celo v klub se je bil vpisal, seveda na skrivnem. In misli in želje so mu vhajale na kako daljno potovanje. Najraje bi se bil peljal naravnost v Benetke, kamor je že tolikokrat nameraval. Slednjič se mu je izpolnila tudi ta želja. »Da bi se mi ne bila nikoli,« pravi čeva še danes.

IV.

Konfuzelj potuje v Benetke.

»Kadar je sila največja, je božja pomoč najbližja,« pravijo ljudje po svetu.

() Konfuzelju se sicer ne more trditi, da je imel kako posebno silo. Apropoi! tukaj se namreč gre samo

VAŠKI PRIZORI

Je Lojze šel snubit' bogato deklo,
v svesti si, njega da ne odslove.
A Tončka ošabna naravnost mu dō:
Ob take le fante jaz brišem petē!
Od pet do temena gre užaljen iz hiše,
besede pa njene si v srce zapiše.

Po vasi pripojejo fantje po noči,
a Lojze previdno še z lestve dol skoči,
se družbi približa, jim pošepeta:
nekdo da na oknu tam z Tončko kramlja.
Prepričajo kmalu res fantje se vsi,
da tujec na lestvi pri oknu sloni.
Ko se na poziv njih neznanec ne zglesi,
do njega z gorjačo gre edon počasi;
nevsmiljeno udari, že tujec je pal,
pod lestvo tam stegnjen je kar obležal;
kamenje še drugi metali so vanj,
potem pa zbežali so vsak v svoj panj.

Naznani jim Lojze že krog polnoči,
da ubili so fanta iz bližnje vasi.
Preplašenim fantom so vstali lasje,
to huda bo za nas, če to se izve.
Le Lojz se namuzne, da on ni nič kriv,
lahko da bo pričal, če prejme poziv.
Šment, djali so fantje, ti nas pogubiš,
dobil boš, plačilo, če vse zamolčiš.
Še bolj se je Lojze zdaj resno držal,
— Dolžil bo vsak mene — je glasno dejal;
res Tončka si briše le pete obme,
za vas pa na gavge re grem radi nje!
Obrisejo fantje vsi čelo si potno,
ter Lojzetu štejejo lice tihotno.
Jim trdno obljubi, da bode molčal,
lire teh nikoli nazaj ne bo dal;
za dobro plačilo obljubi jim še,
da zbrisal vsak sled bo, nikdo da ne zve.
Se vsak izmed njih je le takrat oddahnil,
ko vrata je svoje že bejte zapahnil.

Iz hišice nizke, sosednje vasi,
zarana se zjutraj prepir tak glasi:
Ti stara babura, da tebe ni sram,
pa hočeš dokazov — pod okno glej tam!
Na starost od tebe se ločim zdaj jaz,
saj tebi dopade le tujca obraz!
Glej, tam ga imaš, poleg okna ti spi,
a jaz te zapuščam na stare zdaj dni!
Priletna ženica že gre iz postelje,
nje mož pa za roko pod okno jo pelje;
moža tam neznanega brca in suje,
a žal, da le slana iz njega se vsuje.
Oh, ženka! Prej skoro pretépel bi te,
sem mislil, da varaš na starost me še.

Seve, ta dogodek ostal je prikrit,
tako mož iz slame bil v hlevu je skrit.
Se smejal je Lojze, kadil je tobak,
vse to je učinil ta zvití lisjak;
prinesel iz slame moža je po noči,
ga v drugo vas nesel je k starčevi koči.
Pa saj zato dobro poplačan je bil,
več lire tisto noč je od fantov dobil.
Je Tončki prinesel iz slame moža,
naj péte bi brisala si ob njega.
Se Lojz je priženil v oddaljeno vas,
pa drugim izbleknil je celí ta špas.

PREPOVEDANO.

Policař (ki je prišel v gostilno, k gostilničarju). Bodite tako prijazni in dajte mi zadnjo številko. »Syobodnjaka« — ki je konfiscirana.

Gostilničar. Je nimati več, mi jo je nekdo odnesel.

Policař. Saj to sem si že mislil.

— Toda ali ste čitali članek, radi katerega je bil list konfisciran. — Ne! — Saj se mi je koj zdelo. Čakajte, da Vam ga pa na mestu preberem — Tako — hohoho! Saj razumete — ne? — Tedaj — vi te številke rifimate več. Pa drugič! Z Bogom!

Kdor pridobi deset novih naročnikov za „Čuka na palci“ bo njemu prihajal list celo leto na dom brezplačno.

ZA PUST!

Vsota onim, ki prirejajo predpustno veselico, naznanjamo da dobo

korijandole,
serpentine,
pisan papir,
zastavice,
cvetice

za okrašenje dvoran v veliki izbori in po nizki ceni le v

Napodni knjigarni
v **GORICI**
via Carducci št. 7.

Tareza jen Pepa iz Opčin.

Tareza: Duobro jetro Pepa, te uoščen usje dobro jen vesjele nuovo leto jen usje kr se muoreš zmislit duobrega.

Pepa: Bug dej Tareza! Uoščen tede jest tjebe jen te želim da te bi tuoj stare tu leto pesto pr mjere. Žive lets de kordo žnjem.

Tareza: Mouče, mouče Pepa še dnns me je teu uodrt ke je nuovo leto. Pej kaj se čješ pamagt. Pej pestimo tu. Jest be pej rajše vidla da ns njebe tu leto paslušo Čuk. Ta strela uod Čuka še zdey se nej naštefo.

Pepa: Bejže, bejže se njebo še ne. Kokr sm šlišla uod Karlta Vrenčouga jen Brokougda da jema Čuk šjest mladeh čul ko. Zdey jeh uoči kaku je treba paslušit ljetet jen usje drugo. Kaj misleš zakaj taku dela.

Tareza: Ej bug te je bjiu dau. Kaj misleš da sm taku zarukna da njebm znala. Zatu ke je une Čuk vre str jen se baji da ga ulouvojo.

Pepa: Taku je, ceu režuon jemš.

Tareza: Al se šlišla tu nuovo uod snuče?

Pepa: Kaj je blo za angavraga?

Tareza: Ane uopnske pupe so nrdile na Šan Šilveštro ve-

ojer ano majhno veselico. To je blo u šale uod Keteta. Zatu ke so pljesle so prše gospudje jen so jeh zapadilo.

Pepa: Sej melo so režuon. Če so gaspudje rjekle da ne smejo pljest so mogle tje maladete pupe tede taku nrdto.

Tareza: Sej se, be lhko na druge viže devertirle. Be lhko napraule kšno majhno kamedjo pej be šlo naprej.

Pepa: Ja, ja ti čješ rječ kokr so napraule tiste pr Malalane. Tje strele so se prou fanj jen paštjeno devertirle.

Tareza: Se vide da znajo zdey več bubco ko veške.

Pepa: Čuj, čuj, kaj me je praula apa guranka.

Tareza: Pej kaj takoga?

Pepa: Ej da be ti znala kaj je blo ti be puočla uod smejha.

Tareza: Te lepu proušem ne stuoym jenet za štupedo. Če čješ pavej čene mouče.

Pepa: Čake, da njebš bla taku radovedna te usjelih pavem. Rjekla je: Usako nedeljo krdr je pljes zčene nš stare delt čakole zatu ke grem jest jen naša pupa pljest. Ko se pej mi dvey naveličmo njegovch čakol ga lepu primemo zdejčemo ukanre jen ga zaklenemo.

Zdey pej kriči stare mi gremj. Uon pej še malo cajta krči jen puolej gre spat. Mi dvey smo puolej brjes usje skrbí na pljese.

Tareza: A taku je! Tu je pej rej smješno. Bug vare da be jest kej rjekla muojmo starmo me nazmbt ubaje.

Pepa: Taku je kmr jema žjena jen hči brgješo. Tak je svet dnns.

Tareza: Pej kaj bmo šle damou, znaš da muore bet skuo rej desjet ur.

Pepa: Jejžš, jejžš krko sm se zamuošla tele zdey pej muore rem jet damou ke me čakuj pupa za biks da se buo pabikšla šulne.

Tareza: Pej z-Bogm uošče dama usem na muoj kuont. Pride u sebuoto, zvečjer ke je muoj stare uoštarije. Bfno pej več cajta čekolale ukjep.

Pepa: Z Bugm Tareza.

KRČMAR = SALOMON.

V krčmo samotne vasice so prišli trije gostje in zahtevali večerjo in prenočišče. Povečerjali so, toda za posteljo je bilo nad vso težavno, ker je razpolagal krčmar samo z eno. Pričeli so se medsebojno pričrati, kateremu izmed njih pritiče prednost. Krčmar pa je mirno sedel in jih poslušal.

»Jaz sedim v zbornici že petnajst let« pravi prvi, ki je bil poslanec.

»A jaz ležim že dvajset v garniziji« pravi drugi, osivelí stotnik.

»In jaz stojim nad petindvajset let v samostanu pod poveljstvom patra Dominika«, pravi pater guardian.

»No,« pravi nato krčmar, »vi sedite petnajst let, stotnik leži že dvajset let, iz česar je razvidno, da je pater guardian najbolj truden, ki že petindvajset let stoji, kateremu tu di pritiče postelja.«

Zlobna zafkacija.

Gospodična (koketa): »Ukažite vendar Vašemu psu, naj neha volniti in cukati moje krilo.«

On: »Oprostite Madama, on tega ne razume. Mislil je gotovo, da se plazi kaka vreča in on se zelo rad igra s cunjami.«

Oj, „Suzana.“

Kako je sramežljiva bila, rdečela v lice je ko mak, iz huce ne bi več stopila brez spremstva, ko nastal je mrak! Potegnila na poti blatni in krilca višje ko za prst, a zametni nje trak ovrtni najširokejših bil jo vrst. Kajak! Suzana tega neče, da zrl bi kdo nje udov čar, prelepe svoje polne meče skrbno zna skrivati vsckdár! Oči prekrasne in sanjave le v tla je stidno vpirala, gredoč se niti iz daljave po moških ni ozirala. Iskreno v cerkvi je molila, vpiraje na altar pogled, vsa občina se je čudila, uzor jo zvala je deklet! A jaz medlel sem za Suzano, no nji sem ginil dan in noč, le njo sem ljubil srčno — vdano, vse misli jej posvečujoč!... Nekoč pa se osrčim, sklenem: »Dovolj je muk, dovolj skrbi, naj ji ljubezen razodnem, naj že karkoli se zgodilo — In res: domov odhajajočo pozdravim vdano, grem za njo, v polmračni veži ljubav vročo priznam z besedo ji gorko... Suzana pa vsa polna srčce besede dahne mi drhté: »Ljubil me tako goreče kot ti, doslej še ni nihče!...«

Redivivus.

Vrtojbicu v album.

»Vrtojbič brtoldič« si, ne pa poet, ker zadnjič z lažjo si odpravil se v svet. Če nikdar se nisi, sedaj si lagal, ker alko napačno si »Čuku« podal. Če ravno ušesa si rada zakriva, ne misli zato, da jih umiva vsak dan. Če ravno kadil od vseh se ji plati, v resnici nikdar ne »smrdi«, kakor — ti. Ne sovo, le »polže« bi ti slikati smel, potem bi gotovo prav dobro zadel. Ši mari pozabil, kako si nekoč, čakal to sovo, sladko ji pojoč, a sova v »kaminu« prav sladko je spala. Če v sanjah se »tepecu-poet« smejala. Če pikajo vrabci od vseh jo strani, gotovo za tebe nikol' ne »smrdi.«

PREKRATKI ŠKRICI.

Neki krojaški pomočnik je dobil od mojstra v delo frak. Moral je urezati škrice. Ko je sešil frak, ga obleče in vidi, da so škrice prekratki. Med tem pride v delavnico mojstrova hči ter se s pomočnikom pogovarja in zbija šale. Pomočnik ves vesel, da se hči mojstra tako veselo pogovarja z njim, ne pazi kaj da dela, vzame škarje ter prekratke škrice še dvakrat odreže ter zopet sešije. Pride pa kmalu na to gospod, ki je naročil frak, ga pomeri ter reče pomočniku: »Gospod, škrice so vendar veliko prekratki.«

Pomočnik: »Za vraga, saj sem jih vendar dvakrat odrezal, pa so še prekratki.«

DOBER ODGOVOR.

Sodnik: Vi tožite svojega moža, da je dvignil na Vas roko?

Žena: Ne zato, ker jo je dvignil, ampak zato, ker jo je tudi spustil name.

HUDOMUŠNEJSI OD ČUKA.

Čuk je pripovedoval dolg dovtip svojemu znanцу in sorodniku po kljumu, katerega je pripovedoval čel četrť ure.

Ko je Čuk končal, pravi njegov znanec:

»No, ta dovtip že vem.«

Čuk (jezno): »In ti me puštiš 15 minut brbotati in sapa loviti! Ali nisi mogel to takoj, ko sem pričel, povedati?«

»Ja, takrat ga pa nisem še znal!«

OŠABNO.

»Koliko otrok imate, gospod svetnik?«

»Dvanajst.«

»Tako! — Ali vsi živo?«

»Pa še kako!«

Deklico so našli.

Ivan Rijavec, Sv. Lucija ob Soči: Take malenkosti je lahko dobiti, drugič morate bolje skriti.

Ivan Ručigaj, Kurjavas:

Tri dni sem se trudil, dva dni sem iskal, sem deklico našel, nazaj jo bom dal. Mi »damo« pošljite, če tudi brez pik, v koverto priložil zato sem par »šlik«.

Tone Melon iz Kozlovske je: ta ko zacvirnal in nam deklico zavrada:

Je mlada, premlada, še ljubiti ne zna, če stara je babá, ta nekaj velja. Se juha kokošja mi prav no diši, če kuhaj jo nisi iz starih kosti.

Dusan Pertot, Kokošaj je deklico dobila in jo poleg se rarisala. —

Kovica Vekoslav s Cola tudi pošlja deklico nazaj. Istotako Brezavšček Franc, Vrh pri Kanalu.

Ivanka Ambrožič, Slap, Vipava:

Deklico iskati — da, to pa že grom, saj časa zamudim preveč no pri tem.

Takoj v skalovje sem so podala, devojko da krasno bi prej poiskala.

Kak' ljubka deklica v skalovju tiči, da Čukec še vanjo zaljubil se bi.

Saj drugi jo fantje tud' bodo iskali, v gneči še morda bi jo potepali.

Zato iz skalovja jaz otmem jo zdaj, da rečena bode nevarnosti vsaj.

Sicer pa, čeravno kak fant za njo dirja, saj deklica ta je samo iz papirja.

LAHKOMISELNOST.

Sin neke matere je bil obsojen radi ropá v dosmrtno ječo. Ko je njegova mati to zvedela, je vzkliknila vsa obupana: »Ježeš Marija, tako dolgo pa že ne bo vzdržal.«

STARA PILA.

Ženica Urška Frakelj ga je tu pa tam kaj rada cuknila. Ko se je nekoč napila in prišla domov, je slišala soseda, ki je vprašal hlapca:

»Janez, kje je stara pila?«

Ta vsa razdražena odgovori:

»Kaj je to, če sem pila, saj sem pil: za moj denar in ne za tvoj.«

Najlepše predmete

lahko kupite edino

Narodni Knjigarni

V GORICI VIA CARDUCCI 7

Pišemski papir v mapah in v škatlah najšinejše vrste.

Krasno vezane knjige. Albumi za razglednice in fotografije. Črnilniki v najlepši izdelavi.

Pečalniki, peresniki. Noži za papir. Vreme garniture.

Ko kupujete noveletna darila, poslužajte se edino

Narodne knjigarnice v Gorici!

Pismo vojakov.

POZDRAV IZ ČEDADA.

Slovenski fantje, vojaki v Čedadu, pri 9. gorskem polku goreče pozdravljamo kapice letnika 1904., naše odrešeničke, ker ne vidimo urce, da prudejo sem, da jim izročimo puščice, in šalice. Pozdravljamo tudi stariše, sestre, brate in vso prijateljce. Posebno pa pozdravljamo vsa tista dekleta, ki nam toliko pišejo, da še odgovarjati ne moremo, ker se jim zdi škoda za znamke.

Oblak Franc iz Kojškega; Roje Viktor, Praproče; Kralj Jožef, Dornberg; Kerševan Anton, Dornberg; Jožef Gergolet, Doberdob; Bertok Rafael, Čežeri; Berdon Franc, Marija Cel Kanal; Šošterčič Jožef, Peuma; Paigerc Karlo, Dolina pri Trstu; Grzetic Franc, Podgorje; Saksida Marijo, Dornberg; Paulica Ignac, Dornberg; Ambrožič Izidor, Bilje; Komel Anton, Renče; Turel Anton, Renče; Ipavc Avgust, Ročinj.

Predpust na Žagi.

Presneta ta zima, kaj vse naredi, na Žagi zmotila je frajlico tri. Namesto spomladi, ko pravi je čas, pozimi ostrigle svoj ženski so kras. Ko Čuk je pogledal, jih prašal, zakaj ostrigle lasc so po zimi sedaj? Je prva mu rekla, ki sliši na t... ne bodete pametni možki le vi, me hočemo biti enake možera, zato napovedale boj smo lasc. Je druga povedala Čuku tako: Imela sem večeraj s sestankom smolo, zato sem sklenila od jeze — seve, da dam si ostriči vse svoje lasc. Je tretja pred Čuka se vrgla na tla, prosila naj molči dok' nima moža. Povedala vzroka, odkrila srce, zakaj si ostriči je dala lasc. Sem bila jezična, da vsaki je fant govoril: Jo nočem, če tud' ma nov gvanč! Oj dragi moj Čukec, še to ti povem, a lepo te prosim, ne pravi ljudem. Te kite, ki zdajle na glavi imam, po noči, ko spat grem — v škatljo jih dam.

NE BOM SE ŽENIL.

Očka mi pravijo, ženim naj se, mamca me krega, čakam naj še, deklico dobi si, kmalu pust bo, pokaži, da Jakec oženil se bo. V dneh dandanašnjih se težko živi, le težko izhaja, kdor zase skrbi, a jaz da bi moral za ženo skrbet, raj' culo na ramo pa pojdem med svet. Kdo bi jim ustregel, izbirne so vse, krilca so kratka, so v mrežah lasje, vsako nedeljo pa mora kaj bit', sicer možiček boš vedno nabit. Če z drugi ti hodi, jezik za zobmi, če ne ti s polenom razbije kosti, če nimaš denar za tobak no za sol, klobuček njen mora vseno bit' nov. Pa Jakec vam pravi: oženim se ne, ker ljubše od žene prostost meni je, jaz prost bom prepeval kot svoboden ptič. Ženske pa vse naj zatvori birč!

Čukovi ministri.

Ves se svet modernizira, vsakdo hoče parlament, Čuk dobi naj vsaj ministre, da kot kakšen kralj bo, šment. Prvi je Mejašev Luka, nima novcev, dober bo, on finance v roko vzame, vsaj zašural jih ne bo. Drugi je »študirak« vedno, kje bi našel kak belič, Miha je, le za prosveto našo naj skrbi ta ptič. Tretji Tone iz Potoka, vodi pošto, telegraf, pismo hodi dolga leta, kdor dobi ga, ta je »paf!«

In četrti lepi Štefan, ta minister je za boj, ni korajzen, niti spreten, a bežati zna, da joji! Oh in peti za zunanje je stvari, za perje, sluh, kar se tega dragi, tiče, vam je poln različnih muh. Zadnji Franc je, to vam pravim, za notranje je stvari, ako kruli po želodcu, brz zadevo uredi. Zdaj, ko Čuk ima ministre, lahko zleze še na tron; mu pošljite naročnino, ne bo delal on zastoj.

PEPI I. KRALJ ROJANA.

Pst, zdej šrajam jest! Pej kej sm tou riečt! Aja! Pučila kanfuore sm nagkodu na lice, zetu ke se mje nrdi bunom uod tisteh škapelotou, ke sm leh dubu na korše. Pej zekej a? Nanka de be kuoga uonfendiroi, samu zetu ke sm ražonircu se strino uod našed deritou jenu zetu, ke sm rieku de nej treba de se taku godirajuo, če zdej je an malu komerčja u Trste jenu de šrajajo: »Vede ščavi, kvanta grazja de čel e diževl ankora ke gave mžerja.« Jej muj buh, pej še buo mžerja, še pomo jeskale čike, zetu ke ta komerčijo je le de pašažo jenu kuker fra štrajk tam guore u Zermanje u tistem puorte, pej buo fnalu tude z us. Buh jem dej šentiment — dacje nej znižajuo dacje!

Skuore pej nemam voje šrajaj, nej strela, pupe suo me dale tašnuo uofežu mene ke sm se rodu na mandrje, ke ževim na mandrje jenu če buo buh dou, tude fnou na mandrje, de sm s Toumina ke nanka ne znam či ke je, samu tukku znam ke mje muj kompare povedu (uon je šteditana glava) de tu guore šrajajuo tude slovensku. Jenu zetu ke ane fantje z Rojana videjao de torna kunt nucset črtuo kamžulo, pupe us primejuo use de mezo jenu dražejuo z »marčo šu Romo«. Ma ne znam zekej suo taku inviperirane, murde zetu ke zdej je liepu vreme murejao sušet bjankerijo o pej zetu ke u Barkoljah na šponde nej večveka jenu u Ro-

jane ne znajuo či ke je zaht. Al pej zetu ke suo domandirale anga nuorca kalku je ira jenu uon jm jo dou tuo rešpušto: »Nima se je škavecirala nuogol.« Nej caža, če ne be še kej povedu, kuker tu. Da ani se šaldu rompirajo glave pej za aden roman, ke se mu prave: »Hermi-na.« Za segurno se buojijuo, de je škritor zapisu nuter več kuker aden Rojanske škandalo. Fnanti ta deškuorš jenu puozdravem. Zdrave!

Pepi z Rojana.

ČEVLJI.

Sofer bi si rad kupil par čevljev. Prodajalka ga vpraša: »Katero številko imate, gospod?« »4748« se je glasil odgovor.

TERMOMETER.

Šin: »Termometer je padel.« Oče: »Kako globoko?« Šin: »Tri metre z okna doli na cestni tlak in bil je vničen.«

LASTNO SPRICEVALO.

Tajni zdravstveni nadzornik je prišel po nalogu nadzorovati zavod za jecljajoče. Predstavili so mu nekega fantiča, ki je imel biti drugega dne izpuščen iz zavoda, zatrjajoč, da je ozdravljen. Nadzorniku se je mnogo natvezovalo in hvalilo zavod. Prijel je tedaj fantiča za glavo in ga vprašal: »No, ti boš šel tedaj vnovič k svojim starišem; od kje si doma?« »Iz Dolenje...« »In koliko časa ostaneš doma?« »..... vast!«

Pravijo

Pravijo, da senožeški Slavce hodi rad zajco lovi po dolenskih brdih. Najbolj smečno se Čuku zdi, če enega ustreli, ga kaže ponosno okoli sedem dni.

Pravijo, da jo dolenski t. vedno bolj »uherna«, ker spravlja lire za obcet, katera se bo vrtila pred pustom.

Pravijo, da so po mestu postojnskem postavili razkužovalno ruščo poharvane celice, to pa a tako ozkln vhodom, da se je predsednik društva »zagrizenih samec« v silo med nje tako zajezdil, da so ga le s težavo rožili iz mučnega položaja.

Pravijo, da postojnske pupe ne lenljejo faute iz gole ljubezni, ampak iz strahu, da ne ostanejo »lotke«.

Pravijo, da je »postojnski Lados« na dan 5. t. m., konstatiral, da je znašala vodna temperatura »pivke« 4 stop. pod ničlo in jo divje raje same niso mogli prenašati. On pa jo je junako po »Knajpovem navodilue« do vratu prebredel, za kar so ga v »Grobščah« med splošnim pohvalnim priznanjem imenovali za častnega občana, ob enem pa preoblekli v po njih noši prirojeno obleko.

Pravijo, da bodo v Orčku letos kupci z jaholki obogateli. Eden izmed njih se je pričel voziti že z luksuznim avtom v Gorico.

Pravijo, da so knežki lovec na lovu puške izgubili; ko so se vračali domov, so našli puške v grmu, in pri vsaki puški enega zajca za stražo.

Pravijo, da so knežke »pupe« zelo jezne na Čuka ker jih ta nič ne obišče.

Pravijo, da je v Cinemvrhu nad Idrijo Bog ustvaril po nesreči nekaterim ženskam predolge jezike, za katere se je »Čuk na palci« zabljudil, da jih jim hoče v novem letu skrajšati, da se ne bi konkurenca za pošto nadaljevala.

Pravijo da se sliši, da so morali nekemu pesniku blizu Materije pri spiritalistični seji polivati razbeljene živce z mrzlo vodo, vsled česar mu je pesniška žilica prehudo se skalila.

Pravijo, da so Brinjevci jezni zato, ker so dobili za dober zvon slabega.

Pravijo, da se je v Smihelu ustanovila nova tovarna za izdelovanje cementnih plošč za pokrivanje streh.

Pravijo dekleta v Hraščah, da se Janko, ko gre skozi vas, sleče iz kožuha; ne vejo pa zakaj.

Pravijo, da je bil v Ročinju ples, mladina se je vrtela in se dobro imela; pokloni pred uniformo, rokopoljub; storilo se je nov korak za kulturo in napredek dalje.

Pravijo na Ustju, da se družba opravilcev zelo jezi, ker je Čuk njih dopise »zbacila« v koš.

Pravijo, da so s predorom pričeli na Peaku, ip ne v Gročani in to že leta 1914, ter pridno vrtali ves čas vojne, vkljub temu da so že prvo leto predrl.

Pravijo, da se imenuje sedaj vas Pasjek, in no več »Pesek«, ker tamkaj šnji mesarji kupujejo vso tisto crknjeno živino, ki so jo svojčas sežigali na Pasjeku; od tod torej novo ime.

Pravijo, da kdor hoče imeti dobro kuharico mora priti ponjo na Goče. Tam najdete neko ki je naredila kuhinski izpit kar v treh mesecih.

Pravijo, da so pravile Kožmanske klepetulje, kar so pravili trije Sturški preroki. Čuk pa pravi, da se prav nič ne boji, tudi če ga tožijo za raz-

žaljenje časti. Čuk je bil večkrat, na nekem orchu pred hišo, in jo vso videl in slišal, kako so se čenče klepetale. Čuk pravi, da če se do tedaj ko bo sv. misjon v Sturjah ne spokorijo in poboljšajo, jim pride v hišo, in vsako posebej okluže.

Pravijo v Il. Bistrici, da razbije Pavel akoro vedno ko gre k »Novemu svetcu« svoj cviker. V preteklem letu ga je ta špas stal kar 1234 lir.

Pravijo v Bistrici, da so Milček in Malči imata zelo rada. Njiju srečo kali le prevelika ljubosumnost.

Pravijo, da hodijo nekatero gospe v Bistrici zato k maši pred oltar, da tam prav pridno šepčajo.

Pravijo, da hodijo v Bistrici ljudje tako-le k maši:

Dekleta na kor se smejati
Fantje pred cerkev stati
Možje v gostilno kramljati
Mužnar k Ježom šnopa pokušati.

Pravijo v Bistrici, da imamo brezplačnega nočnega čuvaja v osebi Gu-miwaren-razpečevalca.

Pravijo, da ima pevsko društvo brez posluha, ki si je uadelo ime »Oslovsko kruljonje«, svoje redne vaje cukrat v oni, drugič v drugi hiši, ker nima društvene sobe, dokler ne bodo muelo biti gostilne odprte do dne.

Pravijo: Da ho svet znal, kako znajo Ložani ceniti zasluqe nepozabljenih mož, jo sklenil odbor »stranke matte«, da se, ko bo ustanovljena »Čukova« republika, predloži k naj-najvišje odlikovanje Pepeta.

Pravijo, da se na Studencu pri Hraščah, nekatera dekleta jako veselijo na snubičev; ta dolgi predpust se bo gotovo katera omožila.

Pravijo. Spodaj podpisana dajema na znanje prejšnjemu dopisniku iz Materije, da me nikakor ni odstranil od mojih klepetavih sej, temveč da se bodo sedaj vrtilo v daljših predavanjih, Čuk jim bo v bezgovih vejak prepeval lepe pesmi.

Pravijo v Sovodnju S. H. S., da nekoga vedno roka srbi za pero, da bi »Čuku« pisal, pa ga vselej revmatizem v roki začne trgati, kadar koli prime za pero, zato pa vedno zabavlja »čez Čuka«, ki je na stvari popolnoma hodožen.

Pravijo v Vel. Otoku, da v Vel. Otoku ni toliko pijancev kot jih naštevajo dopisnik v zadnjem Čuku. Pač pa je moral biti on zelo natreskan, ko je šel mimo turna, ker ni videl samo po dvoje kot je to navada pri pijancih, ampak kar po desetero, ker drugače bi opazil, da ne gredo pod turn več kot štirje čeltri, kaj šele 40 s pijanci vred.

Pravijo iz Dobropolj, da na »Dobropoljskem« kolodvoru sigrajo kar z vagonom karambol; uspeh »partije« je 1 razbit voz.

Pravijo, da bo »Dobropoljska« postajni vodja v kratkem »sanziral«; ljudje pa ne vedo od katere strani.

Male
damske
žepne
koledarje

po L. 1.- 1.50, 2.- 3.-, 3.59
v največji izberi vezane

v papir,
platno,
usnje,
aluminij

dobite edino le v NARODNI
KNJIGARNI V GORICI

Via Carducci 7.

Krasni namizni tedenski koledarji. — Cena L. 6

Naroča se lahko tudi po pošti.

Listnica uredništva.

Št. Peter. Vi pravite slavno Isto, da bi vložili v cenjeni list Čuk na palci, kar ste poslali. Mi pa moramo Vam, slavnemu Istemu dopisniku naznani ti, da ne moremo vložiti v list, kar ste nam poslali, zato lepo blagovolište oprostiti sebi in Čuku na palci tudi.

Ptuj Če hočete, da Vas izreba-
mo v Čukovem koledarju že mora-
te poslati tudi odrezek iz koledarja,
resitev ugank ne ne velja. Ker ste
nam z Vašim pismom dobrodošli. —
Korental Pesmica ni za nas, ne za
svet, zato smo ji odmerili ozek pro-
stor med kosevo okroglo steno.
Osvetek Vi prste! Prosim, probite
ta listek, ker je namical prihi za
zupana. Ali listek? Ti predrežeš ti
zadulil si kosevo jeto. — *Topolc*
Zakaj nam niste že zadujle tega ob-
razložiti? Mi ne moremo vsega vede-
ti. Tisti smrkover, ki vporabijo Ču-
kovo perje, da spravljajo neresnične
stvari v svet, naj se pa stramujejo
svojega barabstva, to so kukavice, ki
lezejo jajca svojih lazi drugim v gne-
zda in to me jim naj ostane. — *Slavica*
Dekleta in polh! Nem tudom
baratom! — *Postojna* Na organista
se pitozujemo in pravijo, da bo mor-
tal kmalu sam peti. Zakaj? [J], ve-

mo, pevke so najobčutlivejša stvar
na svetu! — *Trst* Slabo pisal. Čuk
slabo bral, se ujezil, v koš zagnal.
Plave Trije kralji kaj pa je z va-
mi? V koš ste šli. — *Tolmin* Pošljite
vse uganke in odrezek iz koledarja.
Vipava Dve dolgi strani, a za zdaj
še mi zrelega ni. — *Loče* Harmoni-
ka in ples, saj pust je že zares. Vse-
ga vendar Čuk ne more požreti. —
Polhov gradec nima sreče, Čuk ga le
v dno koša meče. — *Hruševje* Nic
se ne bojte, parlament izpod šupe je
že zlezal v Čukov koš. — *St. Peter*
na Krasu brivca opravlja. Drugi od
istotam išče smučec za udovca. Oba
sta med drugim nesrečnika. — *So-
vodnje SRS* Ni vse za list. — *Dorn-
berg* Kriče krače kdo naj jih
bere, da se mu pamet ne podere.
Jelšane V koš. — *Salež* Pustimo to!
Veržoba Opa pesem o krojaču je
šla v koš! — *Kopriva* v košu sniva,
Platina v košu miva.

GORICA BRUNO SAUNIG GORICA
Via Carducci 7 v bližini gor. ljudske posojilnice, Via Carducci 7
usje, nadplati, podplati, čevljarske, sedlarske potrebščine.
:: Vrvi, biči, bičevniki, masti, ličila, barvila. ::
Sveče, vesek, kadila.
Kupuje čebelni vosek po najvišjih dnevnih cenah.
Tovarniška zaloga podpetnikov PIRELLI na debelo.
Podružnica v Solkanu.

VELIKE ZALOGE PO ZNIŽANIH CENAH

izredna prodaja na račun tovarnarjev

VIDEM - Via Savorgnana št. 5 - VIDEM

VELIKANSKA ZIMSKA PRODAJA

Opozarjamo spoštovane naše cenj. odjemalce, da o priliki božičnih praznikov in novega leta smo otvorili počenši s pondeljkom dne 17. decembra posebno razprodajo za dobrodelne namene. V ta namen smo ponovno znižali cene posebno zimskemu blagu.

Bogata izbira moškega in ženskega blaga. — Najfinejši plašči. — Zametno blago za lovce. — Izgotovljeno perilo. — Gobasta blago za ženske obleke. — Platno razne višine. — Prti in prtici. — Brisače. Namizno perilo. — Volnene in bombaževe maje. — Preproge. — Zavesa. — Prevjake za mobiljo. — Posteljne odeje vseh mer. — Opreme za neveste, za prenočišča, za zavode, za penzije, blazine izgotovljene iz žime in volne.

POSEBNO ČRNO BLAGO ZA DUHOVNIKE. — NEPOSREDEN UVOZ VOLNE ZA MATRACE.

VSAKO BLAGO, KI NE ODGOVARJA BODISI PO KVALITETI BODISI PO CENI SE LANKO VRNE.
Na debelo in drobno! Posebni opusti za razprodajalce.

STALNE CENE

Stalna izložba z zaznamovanimi cenami.